

2 'arin

Færgernes kandidat Tóroddur Poulsen (f. 1957) har begået feltets mærkeligste bog. En de-konstrueret, vildt eksperimenterende roman, hvor ironi, for-doblinger og forskydninger præger de fragmenter, som udgør bogen. Tóroddur Poulsens Tórshavns-univers er absurd, humoristisk og i sidste ende fuldkommen meningsløs. Der er et lystent anarki over »Regler« (1994), hvis fortæller fører dig med andre personers

optegnelser og irriterende krav, deres skyldende selvbevidsthed og vittigerlige afmagt. Tóroddur Poulsen har syv digtsamlinger bag sig og hans hidtidige status som lyriker fornægter sig heller ikke i »Regler«, der har sin styrke i de korte, afsluttede tekstforløb, der siger noget prægnant om tilværelsen og ikke mindst kunstnerens vilkår. I sidste ende handler regler om det at være digter og det faktum, at det fandeme ikke er let at være alene om!

Færgernes kandidat til Nordisk Råds Litteraturpris, den 38-årige Tóroddur Poulsen, gør oprør mod social og litterær konvention

NORDISK LITTERATUR

ERIK SKYUM-NIELSEN

Med ægte færøsk fandemivildskab har a-nationens litteratur til dette års konkurrence om Nordisk Råds Litteraturpris indstillet en digterisk anarkist, Tóroddur Poulsen (f. 1957).

I årevis har han ekspederet i forældrenes køk ved siden af kaffebaren på kajen i Tórshavn, men han har også skrevet digte: vilde sorte de-

solimener (1994). Yngst i feltet er den 38-årige færøsk Tóroddur Poulsen. Han er også en af de morsomste, en uærbødig søppege i sveneselskab. Efter en række digtsamlinger siden midten af firserne del-tager han med en lille, fan-denivoldsk og fragmentarisk dobbeltroman med dobbelt titel: Reglur. Eitt brotsverk.

Hvert andet afsnit i Reglur gælder i Tórshavn, hvor fortælleren ekspederer i havnekiosken, hvert andet er dagbogsoptegnelser fra Sverige, Brott, altså forbrydelse. Og romanen er et langt brud med reglerne, bl.a. for genrer: Formelt en afhandling med indledning og afsluttende konklusion, men denne formet som et prosadigt: »kulturen er et stykke hvalkød/ ... nedfalden uld og strandskader!

Tóroddur Poulsen førir másligan frælsisbardaga

Í sambandi við innstillingina til bókmentavirðislonina hjá Norðurlandaráðnum, hava fleiri dansk bløð ummælt føroysku bókina, sum varð innstillað, Reglur hjá Tóroddi Poulsen

EYDUN KLAKKSTEIN

Stóru dansku bløðini halda bókina hjá Tóroddi Poulsen, Reglur, vera eina áhuga-verða og eksperimenterandi bók. Undan avgerðini hjá Norðurlandaráðnum um hvør skuldi hava norðurlandsku bókmentavirðislonina í ár, ummældu fleiri dansk bløð bókina hjá Tóroddi.

I Information sigur Erik Skyum-Nielsen millum annað í sínum ummæli av Reglur hjá Tóroddi Poulsen: »Digtingin udgør for ham en sproglig frihedskamp vendt mod purisme og puritanisme af enhver tænkelig slags. Et begreb som »den rensede form« er ham en vederstyggelighed og »stil« var noget man skrev i skolen.

Et sted hen imod romanens slutning (der blot er

enden på skriftens proces, ikke en episk afslutning) mindes jeg fortælleren hvordan han som dreng var med til at vinde en fodboldkamp 10-0. »Jeg stod på mål og rørte aldrig bolden. Derfor mente jeg ikke der var grund til at fortsætte med det spil. Modstand skal der til. Udfordringer. Skrive uden enderim til et enderimselskende folk.«

Erik Skyum-Nielsen heldur, at við bókina hjá Tóroddi Poulsen er postmodernisman rættiliga komin til Føroya, og hann visur á mótsetningar millum hansara bók, og vinnaran av Norðurlandsku Bókmentavirðislonini í 1986:

»Hvor Rói Paturssons digtsamling Likasom (Ligesom, 1985) i sin tid imponerede ved kontemplation og sproglig renhed, gør Tó-

oddu Poulsen et overbevisende indtryk ved intens destruktion og ved tekstens smudsigheid. Som igen kun er overskud, den overflod af liv og sprog, som social og æstetisk konvention får os til at opfatte som - overflødig.«

Reglur – ein lógin bók
Henrik Wivel, sum skrivur fyri Berlinske Tidende, heldur bókina hjá Tóroddi vera løgna. Hann skrivur um Reglur:

»En de-konstrueret, vildt eksperimenterende roman, hvor ironi, for-doblinger og forskydninger præger de fragmenter, sum udgør bogen. Tóroddur Poulsens Tórshavns-univers er absurd, humoristisk og i sidste end fuldkommen meningsløs. Der er et lystent anarki over »Regler« (1994), hvis fortæller fører

dagbog, men også sprænger den med andre personers optegnelser og irriterable krav, deres skyldende selvbevidsthed og vittigerlige afmagt.«

Og at enda kunnu vit triva í tað, sum Søren Vintherberg skrivur í Politiken. Hann sigur millum annað:

»Romanen er et langt brud med reglerne, bl.a. for genrer: Formelt en afhandling med indledning og konklusion, men denne formet som et prosadigt: »kulturen er et stykke hvalkød/ ... nedfaldende uld og strandskader/ er fjender«. En roman om digting og sprog og om digteren selv – en poetisk selvspejende uendelighed, som gør hverdagens blandede landhandel vanskeligt at tage alvorlig.«

38-ára gamli Tóroddur Poulsen fær góð ummæli fyri bókina Reglur, sum hevur verið ummælt í fleiri danskum bløðum

Børnini í Kina

Tað hendir ógvuliga sjáldan, at sjón-varpssendingar bita so fast, at tú ikki gloymir myndirnar aftur.

Ein slík sending var næstseinasta hóskvöld, tá eitt bretskt filmslið avdúkaði burtursögdu børnini í Kina, deyðsrúmini á barnaheimum, og jagstranin eftir barnakonum í Kina. Ivaleyst hevur sendingin elvt til andvekur hjá onkrum, tí neyvan hava so karráðar myndir og frásagnir verið á skiggiðnum áður.

Tað verður mangan sagt um eina tíð-indasending undir Vietnam-krignum, har ein

fangi varð avrættaður fyri "opnum" upptøktutóli, at myndin var heimsins harðrendasta, men tað haldi eg ikki longur.

Bretska dokumentarsendingin er gjørt í 1995 og ikki fyri 100 árum síðan, og snúði seg um eina millión gentubørn og brekað í Kina, sum eingin skoytir um. Filmsliðið vitjaði barnaheim í fimm landspørtum, og við loyniligum upptøktólum royndu tey at prógva, at á barnaheimum eru serlig rúm, har sjúk børn verða lögð inn at doyggja. Myndugleikarnir nokta sjálvandi, at slík rúm eru til. Hóast kvinnuráðstevnu í fjór í Beijing, so hoyrdu vit einki um hesar sorgarleikur. Ófatuligt, at ST sum heimsstovnur letur eygu og oyru aftur fyri slíkum ræðuleikum í friðartíð. Áður hevur verið sending um "fosturtøkukonurnar", ið leitaðu eftir barnakonum, sum "ólógliga" vóru við barn, tí tey áttu eitt framan undan.

Í sendingini hósdagin hoyrdu vit aftur um barnakonur, sum var komin til at eiga, og myndugleikarnir tóku barnið. Tað er nærum ógjörlikt at fata slíkt.

Harðrendu myndirnar av smábørnum, sum

seftu bundin og hjálparleys talaðu fyri seg. Verjuleys børn, ið vóru viðfarin sum dýr. So kensluleyst kann bert eitt sjúkt samfelag vera. Tú hugsaði, at gævi hesi neyðars børn vóru farin inn í ævinleikan, tá myndirnar hvurvu á skiggiðnum.

Tá hugsað verður um, hvussu nógv fegnast um eitt barn hjá okkum - bæði foreldur, ommur og abbar, pápa- og mammusystar og systkin, so er tað menniskjansligt óskiljandi, at slík barnapínsla er til. Samstundis granskar læknavisindin í vesturheiminum fyri milliardir krónur, hvussu fram skal farast fyri at 60 ára gamlar konur skulu gerast við barn. Peningurin at keypa sær børn kundi verið betur nýttur við at bjarga ósekm børnum, hvørs einasta brotsverk er, at tey eru gentubørn og kanska brekað dreingjabørn, sum eru borin í heim í minkunnarleysa landinum Kina.

Síðsta myndin í sendingini, har eitt barn varð lagt til at doyggja, verður sitandi á eynahinnuni, og eg fái hana ikki burtur aftur.

Dagny Joensen